

зауважили В.І. Борисов та П.Л. Фріс, пряме відношення й до ефективності як в цілому політики у сфері виконання покарань, так і, зокрема, кримінально-правової політики, яка, в першу чергу, базується на ефективності законодавства про кримінальну відповідальність і залежить від ефективності впливу та безпосереднього застосування його кримінально-правових норм [6, с. 82].

Список використаних джерел:

1. Денисова Т.А. Покарання в системі протидії злочинності // Правова доктрина України: У 5-ти т. – Х.: Право, 2013. – Т. 5: Кримінально-правові науки в Україні: стан, проблеми та шляхи розвитку / В.Я. Тацій, В.І. Борисов, В.С. Батиргарєєва та ін.; за заг. ред. В.Я. Тація, В.І. Борисова. – 240 с.
2. Пионтковский А.А. Учение Гегеля о праве и государстве: уголовно-правовая теория / А.А. Пионтковский. – М.: Госюриздат, 1963. – 246 с.
3. Про внесення змін до Кримінального кодексу України: Закон України від 8 квітня 2014 року // Відомості Верховної Ради України. – 2014. - № 23. – Ст. 867.
4. Про внесення змін до Кримінально-виконавчого кодексу України щодо адаптації правового статусу засудженого до Європейських стандартів: Закон України від 8 квітня 2014 року // Відомості Верховної Ради України. – 2014. - № 23. – Ст. 869.
5. Гришук В.К. Поняття, види, підстави і форми реалізації кримінально-правової відповідальності людини // Правова доктрина України: У 5-ти т. – Х.: Право, 2013. – Т. 5: Кримінально-правові науки в Україні: стан, проблеми та шляхи розвитку / В.Я. Тацій, В.І. Борисов, В.С. Батиргарєєва та ін.; за заг. ред. В.Я. Тація, В.І. Борисова. – С. 256-270.
6. Борисов В.І., Гришук В.К. Ефективність кримінально-правової політики // Правова доктрина України: У 5-ти т. – Х.: Право, 2013. – Т. 5: Кримінально-правові науки в Україні: стан, проблеми та шляхи розвитку / В.Я. Тацій, В.І. Борисов, В.С. Батиргарєєва та ін.; за заг. ред. В.Я. Тація, В.І. Борисова. – С. 81-95.

Особливості застосування заходів безпеки до неповнолітніх засуджених, позбавлених волі

Охман О.В., здобувач кафедри криминології та кримінально виконавчого права НАВС

В науці під особливим розуміють філософську категорією, яка виражається через зміст таких взаємозв'язаних, взаємообумовлених та взаємодіючих понять, як «одиначне», «особливе», «загальне» [1, с. 594]. У Тлумачному словнику В. Даля зазначено, що особливе – це окреме, не загальне; відмінне від інших; інше [2, с. 701]. У Тлумачному словнику української мови про особливе вказано, що це – не таке, як інше; не схоже на інше; характерне лише для певного предмета, явища, особи [3, с. 305].

З філософської точки зору, одиначне, особливе, загальне – це такі категорії, що відображають діалектичну єдність і відмінність між речами та явищами дійсності. При цьому одиначне (окреме, індивідуальне) фіксує окремі речі та явища, які характеризуються відповідними просторовими й часовими межами, відповідною якістю. Загальне виражає об'єктивно існуючу суспільність між предметами, явищами та процесами в межах конкретної якісної визначеності і не існує поза одиначним. В категорії особливо відображається момент діалектичної єдності загального і одиначного, особливе виступає як конкретний вияв загального [1, с. 560].

Виходячи із зазначених методологічних засад та враховуючи те, що в главі 21 КВК України визначені особливості відбування покарання у виді позбавлення волі неповнолітніми засудженими, у даній науковій статті однією із задач стало дослідження особливостей реалізації у цих установах виконання покарань (УВП) вимог ст. 106 КВК «Застосування фізичної сили, спеціальних засобів і зброї». Тим більше, що в главі 21 КВК законодавець лише фрагментально назвав ці особливості у певних нормах (ст. ст. 143-149), не включивши у неї інші положення, що визначені в КВК України, Правилах внутрішнього розпорядку установ виконання покарань (ПВР УВП) та в Інструкції з організації охорони та нагляду у виховних колоніях) [4]. Зокрема, в ст. 94 КВК мова ведеться про структурні дільниці, які створюються у виховних колоніях; в ст. 100 – про особливості зміни умов тримання засуджених до позбавлення волі; в ст. 101 – про особливості переведення цих осіб у межах однієї колонії або шляхом переведення в іншу; т.ін.

У п. 10 ПВР УВП «Особливості обладнання виховних колоній» зазначені відмінності мають більш чітке вираження, а саме: 1) житлова зона виховної колонії розмежується на дільниці: карантину, діагностики і розподілу; ресоціалізації; соціальної адаптації; 2) указані дільниці ізолюються одна від одної та обладнуються робочими кабінетами для вихователів, спальними приміщеннями, кімнатами для приймання їжі, приміщеннями для зберігання особистих речей засуджених, кімнатами виховної роботи, туалетами; 3) у житловій зоні розміщуються гуртожитки, школа, бібліотека, центр психічного розвантаження, ларьок, їдальня, лазня з пральною, перукарня, робочі кабінети керівництва установи та відповідних

служб; 4) у виробничій зоні розміщуються професійно технічне училище та виробничі майстерні [7].

Список використаних джерел:

1. Український Радянський Енциклопедичний Словник: В 3-х т. / Редкол.: А.В. Кудрицький (відп. ред.) та ін. – 2-ге вид. – К.: Голов. ред. УРЕ, 1987. – Т. 2: Каліграфія – Португальці. – 735 с.
2. Даль В. Толковый словарь: В 4-х т. – М.: Русский язык, 1987. – 779 с.
3. Івченко А. Тлумачний словник української мови / Івченко А. – Х.: ФОЛІО, 2000. – 540 с.
4. Про затвердження Інструкції з організації охорони та нагляду у виховних колоніях: наказ Державного департаменту України з питань виконання покарань від 20 листопада 2004 року № 220: із змінами від 10.04.2011 р. // <http://www.kvs.gov.ua>.
5. Боевая служба караулов и войсковых нарядов / Под общ. ред. И.Н. Витенко. – М.: МВД СССР, 1980. – 369 с.

Проблеми реформування органів внутрішніх справ України на шляху до євроінтеграції

Мірошніченко І.Т., студент магістратури навчально-наукового інституту права та психології НАВС

Галай В.О., доцент кафедри загальноправових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології НАВС, кандидат юридичних наук

Набуття незалежності Україною стало результатом втілення багатовікових традицій державотворення українського народу. Але її подальша розбудова пов'язана з розв'язанням складних політичних, економічних, соціальних і правових проблем. Однією з них є реорганізація державної влади, вдосконалення системи і структури органів, які її представляють [1, с.39].

Існуюча система державного управління в Україні є внутрішньо суперечливою, незавершеною і відірваною від людей. Після декількох спроб її реформування система залишається в цілому неефективною, бо поєднує як старі інститути, що залишились у спадок від радянської доби, так і нові інститути, які сформувалися у період незалежності України [2, с.43].

Тому на даний час актуальним залишається процес подолання проблем державного управління в рамках проведення адміністративної реформи в Україні, яка повинна спрямовуватися на створення сучасної, ефективною системи державного управління, близької до потреб і запитів людей, орієнтованої на служіння народові, національним інтересам.

Повною мірою це положення стосується і управління у сфері органів внутрішніх справ як важливої складової цілісної системи державного управління, результативність і ефективність функціонування якої значною мірою зумовлює стан безпеки у суспільстві, захищеність прав та законних інтересів громадян [3, с. 94].

Реформування органів внутрішніх справ в Україні зумовлене необхідністю нового погляду на проблему управління відповідно до стандартів, принципів і норм, що вироблені світовою спільнотою. Впровадження сучасних підходів та моделей управління, професіоналізація управлінської діяльності стає не тільки об'єктивно зумовленою нагальною потребою, але й важливим чинником розвитку органів внутрішніх справ як професійного, ефективного, стабільного та авторитетного органу державної влади [4, с. 112].

Принципового значення на цьому шляху набувають завдання реформи державного управління щодо підвищення вимог до якості та доступності державних послуг, їх кінцевої орієнтації на потреби громадян. Саме такий підхід відповідає сучасним тенденціям розвитку державного управління у багатьох країнах Заходу (Німеччина, Франція), у тому числі управління правоохоронними органами, їх орієнтації на впровадження та забезпечення політики високої якості та корисності діяльності [5].

Зарубіжні вчені зазначають, що постановка та вирішення проблем якості призвели до формування нового державного управління і, відповідно, нового поліцейського управління, які привнесли принципово нові ідеї, підходи, методи управлінської діяльності у сталу вже систему управління державними органами.

Необхідно зазначити, що саме з вдосконалення органів внутрішніх справ відбувалась адміністративна реформа країн ЄС, де після так званої «революції якості поліції», її роль в суспільстві підвищилась, укріпились зв'язки з населенням за допомогою ефективності та якості послуг, які поліція почала здійснювати, перетворившись в «орган масових соціальних послуг».

Забезпечення якісної роботи поліції прямо залежить від якісного управління. Але, на